

ACOLADA

6

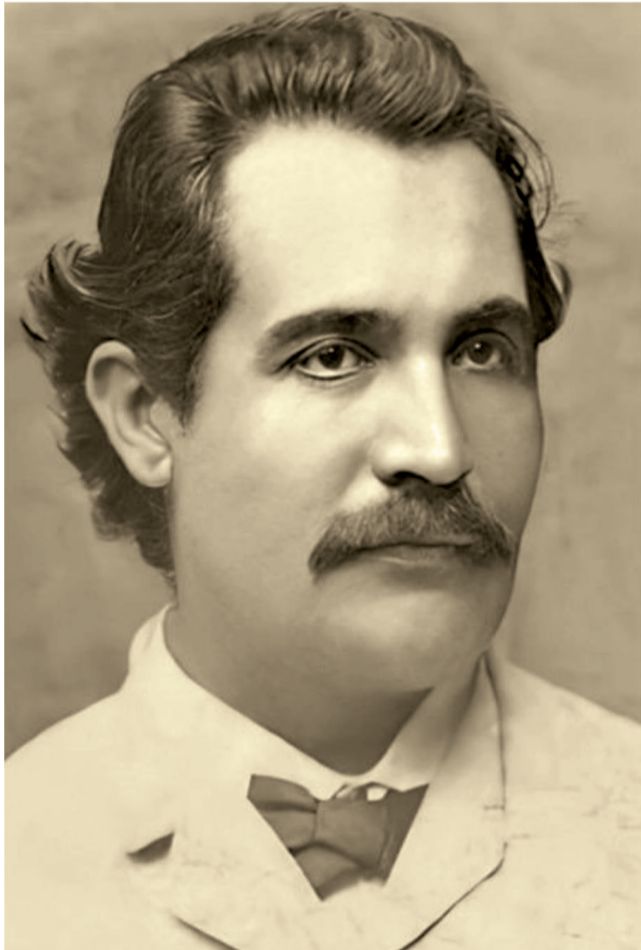
REVISTĂ LUNARĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

Apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România

Editori S.C. Pleiade S.R.L. și Societatea Literară Acolada

nr. 6 (151) iunie 2020 (anul XIV) 20 pagini

Director general: Radu Ulmeanu ~ Director: Gheorghe Grigurcu

Eminescu și masca lui mortuară

Gheorghe Grigurcu: *Dincolo de umor*

Dumitru Augustin Doman: *La jumătatea
distanței dintre viață și bibliotecă*

Alex. Ștefănescu: *Acasă la Nicolae Balotă*

C.D. Zeletin: *Reflecții asupra medicului scriitor*

Dan Angheliescu: *Poezii*

Tudorel Urian: *Micile nimicuri ale vieții*

Ion Cristofor: *De la povestire la
romanul migrației*

Constantin Trandafir: *Titu Maiorescu, Notă
despre scrierea limbii și critica necesară*

Daniel Mariș: *Despre cum se rescrie o
istorie a iubirii*

Constantin Călin: *Agende*

Lucia Negoită: *Interviul Acolada:
Eugenia Țarălungă*

Magda Ursache: *Carte despre Adevăr,
Istorie, Moarte...*

Isabela Vasiliu-Scraba: *Pelerina lui
Mircea Eliade*

Ștefan Ion Ghilimescu: *Un gest de reverență necesar*

Mircea Popa: *André Maurois în România*

Adrian Dinu Rachieru: *Enigmaticul Celan*

Pavel Șușară: *Maxim Dumitraș sau despre
sculptura Zen*

Petru Romoșan: *Noii barbari*

Câteva aforisme

Visul – cămașa de noapte a inimii.
*

Timpul, un cer de nisip în care scormonește neîncetat un copil.
*

Copilăria, epavă pe fundul lacrimii neplânse.
*

Peisajul sublim. Răsăritul privit cu ochiul lăuntric.
*

Poezie. Cu dinții lor ascuțiți, amirurile sfâșie carnea prezentului.
*

Lumina îmi lungește umbra către tine. Umbra, începutul unui zbor.
*

Dragostea, leagăn de lacrimi cu frânghii de vise.
*

Continuitate. Oasele mă vor povesti unui alt trup.
*

Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării.
*

Inima, harta nemuririi strânsă în pumnul timpului.
*

Inima îmi moare cu fiecare bătaie. Ecoul fiecărei bății o readuce la viață. Porțile paradisiului rămân în continuare închise.
*

Dorul, fregată de lacrimi înaintând în blândul delir al apusului.
*

Rana, cuib al absenței chemând spasmodic o mângâiere.
*

Poezia, fruct al dorului, se pârguiește-n ochi plini de lumină.
*

Melancolie, strigăt adormit în leagănul de fum al iluziilor.
*

Poetul trăiește într-o veșnică despicare a mării. Jumătate miracol, jumătate blestem.
*

Poezia, o veșnică întoarcere la prima dragoste din viața de dinainte de viață.
*

Sunt eu cel de mâine care se-ntâlnește cu eu cel de ieri, pentru a-l crește pe eu cel de azi.
*

Existența mea? La început, am fost un microb. Apoi am fost fagocitat de nemuritoare poezie.
*

Poezia mea? O umbră ce-așteaptă să fie decojită de priviri agere.
*

Știi de ce inima-mi strigă? Ca să-mi întoarcă sufletul din zboruri prea înalte.
*

Să scrii înseamnă să înfrunți întunericul cu lumânarea aprinsă de cele mai vii amintiri.
*

Uneori spun lucruri inteligente. Iar oamenii îmi răspund: „Bună dimineața!”
*

De când cu măștile astea noi, oamenii ne resping mai mult. Dar nu și oglinzile.
*

Cui pe cui se scoate. Și mască pe mască.
*

Măști am purtat tot timpul. Acum ne deranjează că ni le pun alții.

Ionuț CARAGEA

Migdale dulci-amare

Când poveștile interzic

Pamflet de Florica Bud

– Adică poveștile interzic accesul adulților în lumea lor? Asta ar fi ceea ce trebuie să înțelegem noi, *Cutremurat Memo Caini Adultifori*? Cum așa? Atât merităm noi, după ce te-am susținut lună de lună, corectându-te și oprind-te la timp să cazi în ridicol? *Faină fată!* *Faină*, faină puteți să interpretați cum o vreți, dragi spectatori, drag juriu și dragi arbitri internaționali.

Da, ați ales răspunsul bun. Azi totul se dedică copiilor, iunie fiind luna lor. M-a urmărit povestea aceluia născut regal din „Regii blestemați”, romanul istoric semnat Maurice Druon. Oficial se știa că bebelușul a fost ucis, ce cuvânt greu. Poporul nu știa că pruncul regal a fost înlocuit cu o biată victimă, el urmând să trăiască sub acoperire cum se spune în filme, până va veni vremea să fie arătat lumii. Din păcate totul a fost împotriva lui, încât nu știe ce ar fi fost mai bine pentru el, să moară atunci ori să fie un mort în viață.

– Gata cu lucrurile triste! „Interzis adulților” ar trebui să însemne un „NU” total tristeții, îndoielilor, lamentărilor, plângerilor, îngustelilor de tot felul, aluziilor și răutăților gratuite. Așadar un „NU” pus în calea a tot ceea ce ține de adulți. Noi, *Perso Zmeiti DanKa Vrajivi*, așa vedem lucrurile.

O lume minunată ar fi cea în care voi nu ați avea loc ori cuvânt, iar acțiunile voastre ar fi limitate. Dar atunci nu ar mai fi democrație. Lăsăm asta să decidă onegheurile specializate. Păstrăm cuvintele pentru a le dedica lunii ce începe cu ziua trenulețului *tudordariusian*, trenuleț zglobiu ce are dreptul să se plimbe cât vrea, unde vrea și să ne adreseze cele mai zgubilitice întrebări.

– Ce carte ți-a fost aproape sufletului în copilărie? Care este prima lectură de care îți aduci aminte? Câte cărți pentru copii ai citit? Câte cărți pentru cei mici ai scris? se repezără Tudor S și Darius A.B.C.&C., fericiți că le-a venit și lor timpul întrebărilor.

Prima carte de care îmi aduc aminte din pruncie ar fi „Cheița fermecată, ori Aventurile lui Buratino”. Nu neaparat pot să o dau ca preferință, însă ea mi-a rămas în memorie. Probabil că a intrat în casa noastră pe calea premiilor școlare, ele fiind primele cărți, în afara cărților de rugăciune și Biblie. Sper că am reținut bine titlul. Da. Netul mi-a confirmat, există această poveste scrisă de Aleksei Tolstoi, fiind readaptarea poveștii lui Pinocchio. Fără doar și poate că mă voi fi întâlnit și cu Pinocchio la un moment dat, când am dat iama în cărțile Bibliotecii Comunale din Ulmeni. Îmi vin în minte poveștile semnate de Frații Grimm, „Amintirile” lui Ion Creangă, „Recreația mare” de Mircea Sântimbreanu, basmele nemuritoare ale lui Petre Ispirescu, poveștile lui Hans Christian Andersen. Apoi: „Micul Prinț”, Antoine de Saint Exupery, „Prinț și cerșetor”, Mark Twain, „Mizerabili”, Victor Hugo. Nu voi uita „Oliver Twist” și „David Copperfield”, Charles Dickens și multe altele. În cinstea lui Andersen, ziua lui de naștere, 2 aprilie, a fost desemnată *Ziua Internațională a Cărții pentru Copii*. Există și un premiu „Andersen”, considerat Premiul Nobel pentru literatura celor mici, ce se acordă din doi în doi ani.

– Care dintre ele ți-a plăcut mai mult și mai mult? se simt datori să întrebe Darius ABC&C și Tudor S.

Fiecare carte mi-a plăcut în felul său. Am vărsat destule lacrimi pentru cele triste. Mi-au înșeninat zilele: „Cireșarii” lui Constantin Chiriță, Jerome K. Jerome, Grigore Băjenaru, Ionel Teodoreanu. „La Medeleni” a devenit cartea copilăriei, apoi cartea adolescenței și lectura ce îmi dădea voie să am vacanțe în tinerețe și la maturitate. Nu îmi place în mod deosebit să scriu pentru copii, m-am străduit pentru copiii mei, apoi pentru nepoți.

– Ți se pare degradant ori poate îți vine greu să te cobori la nivelul lor de înțelegere? Marea literatură sau literatura mică? Aceasta este întrebarea năbădăioasă ce dă bătaie de cap scriitorilor. Dacă noi, *Vitric Cartog Westit Nibrיתי*, nu o să îți adresăm întrebări incomode, cine să o facă?

– Să o facă, să o facă! Chiar vrăjitoarele din *Casa Lolelor Aprig Înlanțuite de Vrejul Înțelepciunii* să adreseze întrebările tari. Se alintă *trenul tudordariusian*, doar este luna lor.

Este o falsă întrebare întrebarea pe care ați adus-o în prim plan. Legat de literatură, ar trebui ca autorii să aibă o singură grijă, să fie bine scrisă. Legat de mine, nu îmi este ușor să scriu pentru copiii zilelor de azi. Poate ceea ce am scris se potrivește copiilor din generația mea ori din cele apropiate. „Nu Motanul și Zmeul Ca-fe-mini”, este o poveste despre calculatorul Felix, calculator pe care l-am prins în uz încă, pe când eram analist-programator. Acum, plecat din lumea

(Continuare în pg. 18)

Între două drumuri

loc de odihnă
caii respiră greu
din poezie în poezie
mă bănuie foamea lor
potcoavele pierdute
ieslea dărâmată de vreme
focul ce le-a aprins privirile
soldații înjunghiați
pasul meu tomnatic
prin inima ta

nicio pasăre moartă
între două drumuri
unul spre deal
unde fumegă noaptea
altul spre vale
unde geme pustiul

caii nechează
în carnea ta mai e loc de un strigăt
să-l îndesăm cât mai mult
din poezie în poezie
să aduci sângerarea
la rang de necesitate

mă bănuie nesomnul
pe o scândură groasă
zac întrebările toate
la loc de odihnă
sângerosul timp

Poezie

Nu mai am nicio singurătate de îmbrăcat

toate îmi sunt incomode
luni
marți
ziua mea de naștere
moartea celui mai bun prieten
știți
mereu am dus singurătatea în spinare
ca pe un braț de lemn noduroase
voiam să nu mă prindă înghetul nepregătită
în propriul delir
e vreme de război
îmi zic
să nu stau în același loc cu grenada în mâini
și trec din real în virtual cu o singură tastă
altă singurătate măsurată în megabiți
mă furișez din mine
îmi las nenorocirea pe scaunul
ce se tot învârte în sens invers
căderilor programate
nu-i nimic
iau fiecare singurătate și o atâr în cui
ca și cum aș lua o piele de om
la sfârșitul unei zile
când trag linie și adun
dacă a meritat să respir aerul îmbăcsit
de atâtea nimicuri

Praguri

am trecut de fericire
o etapă în care mi-aș fi putut limpezi inima
nu-i nimic
eșecurile se strâng în colțul camerei
se aruncă în coșul de gunoi
o respirație adâncă
un plămân vrea
celălalt se blochează
am dreptul să mărturisesc asta
nicio sabie nu-mi va străpunge pieptul
cineva îmi strigă numele
stă în genunchi după cortină
nu e spectacolul meu
nu voi fi părtașă la pierderile sale
să o ia de la capăt
căutând un suflet după voia lui
nu-i nimic
eu îmi deșir intențiile
grozăviile
crimele săvârșite în zilele de post
până când poemele învață saltul
peste prăpastie
e ceva ce mă privește
o alungire spectaculoasă
a sinelui
peste brazdele vremii

Any DRĂGOIANU